

MARIE-HENRI BEYLE STENDHAL • **Parma Manastırı**

La Chartreuse de Parme

© Önsöz: Judd D. Hubert, “The Devaluation of Reality in the Chartreuse de Parme”, *Stendhal: A Collection of Critical Essays* (Twentieth Century Views), ed. Victor Brombert, Prentice Hall Inc., 1962.

© Sonsöz: Michael Wood, “La Chartreuse de Parme (1839)”, *Elek Books*, 1971.

İletişim Yayınları 2342 • İletişim Klasikleri 100

ISBN-13: 978-975-05-2003-7

© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2016, İstanbul

DİZİ YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

YAYINA HAZIRLAYANLAR Can Belge, Güneş Akkor, Emrah Serdan

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Jean-Baptiste-Camille Corot, “Como ve Como Gölü”, 1834

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Melis Oflas

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devokaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MARIE-HENRI BEYLE STENDHAL

Parma Manastırı

La Chartreuse de Parme

ÇEVİREN *Ceylan Gürman Şahinkaya*

JUDD D. HUBERT'İN ÖNSÖZÜ VE
MICHAEL WOOD'UN SONSÖZÜYLE

MARIE-HENRI BEYLE STENDHAL 23 Ocak 1783'te Fransa'nın Grenoble şehrinde doğdu.

Yedi yaşındayken annesini kaybedince babası ve halasıyla yaşamaya başladı. École Centrale'nin matematik bölümünden birincilikle mezun olduktan sonra kuzeninin yardımıyla Harbiye Bakanlığı'nda göreve başladı. Asteğmen olarak İtalya'ya gitti. Askerliğe ısınmayıp bir süre Paris'te başıboş bir hayat yaşadı. Daha sonra Marsilya'da tacirlik, ithalat gibi işlerle meşgul oldu. Marsilya'dan sonra Paris'e dönüp levazım dairesinde işe başladı. Napoléon'un zafer alayıyla Berlin'e gitti. 1810 yılında sürveyanlığa yükselerek saraya takdim edildi. Polonya, Floransa, Roma, Napoli'yi gezdi. Napoléon'un Büyük Ordusu'yla Moskova'ya gitti. Moskova'nın yanışı ve Büyük Ordu'nun çekilişinden çok etkilendi. Bautzen Savaşları'na katıldı. 1830'da Trieste'ye, 1831'de Roma'nın kuzeyindeki Civitavecchia'ya konsolos tayin edildi. 1834'te Légion d'honneur nişanına layık görüldü. Bir yandan görevi gereği Avrupa'da dolaşırken, bir yandan da edebiyatla ilgilenmeye devam etti. 1815'te *Vies de Haydn, de Mozart et de Métastase'i* (Haydn, Mozart ve Metastasio'nun Hayatları) yazdı. Stendhal mahlasını kullandığı ilk kitabı olan *Rome, Naples et Florence'i* (Roma, Napoli ve Floransa) 1817'de yayımladı. Napoléon'un hayatını yazmaya başladı. 1819'da babasının ölümünden sonra Grenoble'a dönerek burada karşılıksız aşkı Mathilde Dembowsky'ye ithaf ettiği *Aşka Dair'i* yazdı. 1823'te Romantik akımın ilkelerini ilan eden ve daha sonra *Racine et Shakespeare* (Racine ve Shakespeare) adıyla birleşecek olan iki eserden ilkinin kaleme aldı. *Vie de Rossini'yi* (Rossini'nin Hayatı) yayımladı. 1827'de ilk romanı olan Restorasyon dönemi hikâyesi *Armance'i* yayımladı. 1829'da İtalya'daki tecrübelerini aktardığı *Roma'da Gezintiler* kitabını yazdı. Ekim ayında *Kırmızı ve Siyah'i* yazmaya başladı. *Kırmızı ve Siyah* 1831 tarihini taşısa da aslında 1830'da yayımlandı. 1834'de yarıda bırakacağı *Lucien Leuwen'i* yazmaya başladı. Kendi hayat macerasını anlatan *Henry Brulard'ın Yaşamı'nı* yazmaya başladı, fakat tamamlamadı. 1836'da *Mémoires d'un touriste* (Bir Turistin Hataları) adını taşıyan seyahat kitabını yayımladı. *Le rose et le vert* (Pembe ve Yeşil) adında tamamlayamayacağı bir romana başladı. 1838'de Parma Dükü Alexandre Farnèse'in gençlik hayatından esinlenerek roman haline getirdiği *Parma Manastırı'nı* yazdı. 1839'da *Lamuel* adlı romanı yazmaya başladı ancak bitiremedi. 1841 yılında sağlığı bozulmaya başladı. 22 Mart 1842'de felç geçirdikten bir gün sonra hayatını kaybetti.

İÇİNDEKİLER

ROMANA DAİR GÖRSELLER.....	7
KRONOLOJİ.....	15
ÖNSÖZ	
PARMA MANASTIRI'NDA GERÇEKLİĞİN GÖZDEN DÜŞMESİ /	
JUDD D. HUBERT.....	29

Parma Manastırı

<i>Birinci Bölüm</i>	37
<i>İkinci Bölüm</i>	269
SONSÖZ	
PARMA MANASTIRI / MICHAEL WOOD	535

LA
CHARTREUSE
DE PARME

PAR L'AUTEUR
de *Rouge et Noir.*

Cia mi fur dolet inviti a empir le carte
l'hoogh agenti.

ARIOST, SAL. IV.

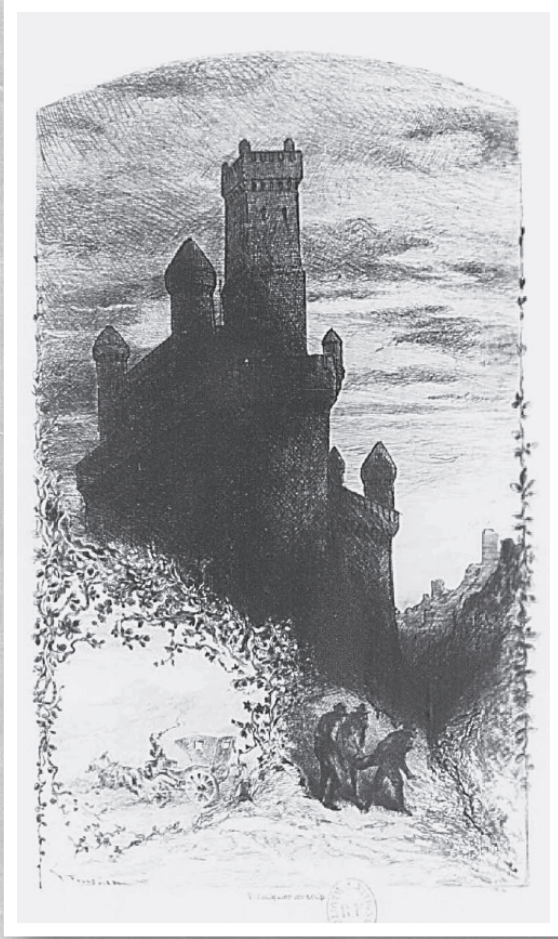

AMBROISE DUPONT, ÉDITEUR
DES MÉMOIRES DU DIABLE, PAR FRÉDÉRIC SOULÉ,
7, RUE VIVIENNE.

1859.

Parma Manastırı'nın
1839'da yapılan ilk baskısının iç kapağı.

**Jean-Antoine-Valentin Foulquer'nin
Parma Manastırı için yaptığı çizimler.**

Birinci Kitap

BİRİNCİ BÖLÜM

*Sayfalar dolusu yazmak için
Sevdiğim yerler bir zamanlar tatlı bir davetti.*
– ARIOSTO, Sat. IV.

Milano, 1796

General Bonaparte, 15 Mayıs 1796'da genç ordusunun başında Lodi Köprüsü'nü aşarak Milano'ya girmiş ve Sezar'la Iskender'e yüzyıllar sonra nihayet bir veliaht çıktığını tüm dünyaya göstermişti. İtalya'nın yalnızca birkaç ay içerisinde şahit olduğu olağanüstü deha ve kahramanlık, uyuyan bir milleti uyandırmıştı. Fransızların şehre girmesinden henüz bir hafta öncesine kadar, Milano halkı onların Avusturya İmparatoru'nun askerleri karşısında daima kaçmaya alışmış bir çapulcu sürüsünden başka bir şey olmadığını düşünüyordu. En azından, kirli kâğıda basılmış, el kadar bir gazetenin haftada üç kez tekrarladığı şey buydu.

Ortaçağda Cumhuriyetçi Lombardiyalılar da Fransızlarınkine eş bir yiğitlik sergilemiş, böylece şehirlerinin Alman İmparatorları tarafından yerle bir edilmesine tanıklık etme hakkı kazanmışlardı. *Sadık kullar* haline geldiklerinden beri en büyük meşgaleleri, soylu

ya da zengin bir ailenin kızının düğün vakti geldiğinde pembe tafdadan ufak mendillerin üzerine şiirler basmak olmuştur. Genç kız, hayatının bu önemli anından iki üç sene sonra bir *cavalier servant* edinirdi. Damadın ailesi tarafından belirlenen bu kavalyenin adı kimi zaman evlilik sözleşmesinde önemli bir yer tutardı. Bu kadını alışkanlıklarla Fransız ordusunun beklenmedik gelişinin yarattığı derin heyecan arasında hiçbir benzerlik yoktu. Çok geçmeden yeni ve tutkulu alışkanlıklar boy gösterdi. 15 Mayıs 1796 tarihinde bütün bir ulus, o güne kadar saygı duyduğu her şeyin fevkalade saçma, hatta neredeyse tiksindirici olduğunu fark etmişti. Son Avusturya alayının da ayrılmasıyla birlikte eski değerler rafa kaldırıldı, hayatını tehlikeye atmak moda oldu. Yüzyıllar süren kayıtsızlığın ardından anlaşıldı ki mutlu olabilmek için vatanını gerçek bir aşkla sevmek ve kahramanca eylemlerin peşine düşmek gerekiyordu. Şarlken ve II. Felipe dönemlerinde yaşanan zorbalık devam edince derin bir karanlığa gömüldü insanlar; Bunların heykelleri yıkıldı, birdenbire ışıklar içinde kaldılar. Yaklaşık elli yıldan ve hem *Encyclopedie* hem de Voltaire Fransa'da patladığından beri, keşifler saf Milano halkına okuma ya da başka herhangi dünyevi bir şeyi öğrenmenin tamamen fuzuli bir çaba olduğunu ve papaza vergisini eksiksiz vermek ve ufak tefek bütün günahlarını ona anlatmakla cennetten iyi bir yer kapmanın garanti olduğunu haykırıyorlardı. Eskiden gayet yaman ve akılperver bu halkı iyice öfkeliendirmek için, Avusturya, ordusuna artık asker yazdırmama ayrıcalığını cüzi bir bedel karşılığı satmıştı.

1796 yılında Milano ordusu, kızıl elbiseli yirmi dört işe yaramaz askerden ibaretti; dört ihtişamlı Macar alayıyla birlikte şehri bunlar muhafaza ediyordu. Ahlâki serbestlik tavan yapmış fakat tutkuyu ara ki bulasın. Zaten gazaba bu dünyada bile uğramın korkusuyla tüm yaptıklarını papaza anlatmak zorunda olmanın verdiği sıkıntı yetmezmiş gibi, Milano'nun saf halkının ayağına bir de monarşinin getirdiği ufak tefek engeller takılıyordu ki bunlar da can sıkımla kalmıyordu. Mesela Milano'da yaşayan ve İmparator kuzeni adına hüküm süren Arşidük, buğday ticaretine girip para kazanmayı akıl etmişti. Dolayısıyla Ekselansları ambarlarını doldurana kadar köylülerin tahıllarını satması yasaklanmıştı.

Mayıs 1796'da, Fransızların kente girmesinden tam üç gün sonra, orduyla beraber kente gelen ve o günden sonra namı yürüten Gros adındaki genç ve hafif çatlak bir minyatür sanatçısı, büyük *Servi Kahvehanesi*'nde (o vakitler pek rağbet görürdü), şişman da olan Arşidük'ün marifetlerinin anlatıldığını duyar, sararmış, kirli bir kâğıda basılı olan dondurma listesini alır. Kâğıdın arka yüzüne şişman Arşidük'ün resmini çizer; bir Fransız askeri, süngüsüyle karnını deşmekte, adamın karnından da kan yerine akıl almaz miktarda buğday fıskırmaktadır. O zamanlar sıkı bir zorbalığın hüküm sürdüğü ülkede mizah ya da karikatür diye bir şey bilinmemektedir. Gros'nun *Servi Kahvehanesi*'nde masanın üzerinde bıraktığı resim gökten inmiş bir mucize gibi algılanır; resim o gece hakkedilir ve ertesi gün yirmi bin kopya satılır.

Aynı gün Fransız ordusunun ihtiyaçları için çıkarılan altı milyonluk bir savaş vergisi ilan ediliyordu, altı savaş kazanıp yirmi vilayet fetheden ordunun yalnızca ayakkabısı, pantolonu, kıyafeti ve şapkası yoktu.

Bu yoksul Fransızların gelişi Lombardiya'da öyle büyük bir coşku ve mutluluk yaratmıştı ki, altı milyonluk verginin sebep olacağı sıkıntıları sadece papazlar ve birkaç asilzade kestirebilmişti. Zaten kısa süre içinde birçok başka vergi bunu izlemişti. Fransız askerleri bütün gün şarkı söyleyip eğleniyorlardı; yaşları henüz yirmi beş bile değildi, yirmi yedi yaşındaki komutanları ise ordusunun en yaşlısı geçiniyordu. Bu neşe, bu gençlik, bu tasasızlık, altı aydan beri kutsal kürsünün tepesinden, ölüm cezasından kurtulmak için her yeri yakıp yıkmak, herkesin kafasını kesmek zorunda olan, bu nedenle her birliğin önünde ille giyotinle yürüyen Fransızların birer canavar olduğunu bildiren keşişlerin öfke kusan vazalarına hoş bir karşılık da olmuş oluyordu.

Köylerde, kulübelerin kapılarının önünde, ev sahibesinin küçük çocuğunu uyutmakla meşgul Fransız askerleri göze çarpıyor; hemen hemen her akşam bir trampetçi keman çalmaya başlayıp, kendiliğinden bir balo düzenliyordu. Askerler ustalık gerektiren eşli halk danslarını zaten hiç bilmedikleri için oralı hanımlara öğretemediğinden, onlar genç Fransızlara *Monferina*'yı, *Sauteuse*'ü ve başka İtalyan danslarını gösteriyordu.

Subaylar, mümkün mertebe zengin kimselerin evlerine yerleştirilmişlerdi; güzelce dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Mesela Robert adındaki bir teğmene, Markiz del Dongo'nun malikânesinde kalması için izin çıkmıştı. Markiz'in malikânesine geldiğinde, askere yeni alınmış bu genç ve çevik subayın üzerinde altı frank değerindeki gümüş bir paradan başka bir şey yoktu. Onu da Piacenza'da vermişlerdi. Lodi Köprüsü'nü geçtikten sonra, topçu ateşiyle ölen yakışıklı bir Avusturyalı subayın üzerinden, muhteşem güzellikteki yepyeni devetüyü pantolonunu almıştı. Bu kıyafet tam zamanında imdadına yetişmişti. Zira Teğmen'in subay apoletleri yündendi, ceketinin kumaşı da, parçaları birbirine tutturmak için kol kısmından astara dikilmişti. Ancak en acınacak olanı ayakkabılarının tabanıydı. Ayağındaki ayakkabıların tabanları da, Lodi Köprüsü'nün öbür tarafından, yine savaş meydanından bulunma bir şapkanın parçalarından oluşmaktaydı. Bu eğreti tabanlar, açıkça görülen iplerle ayakkabılarının üzerine tutturulmuştu. Öyle ki evin kâhyası onu Markiz'le yiyeceği yemeğe davet etmek üzere Teğmen Robert'in odasına geldiğinde, genç adam utancından neredeyse yerin dibine girecekti. Teğmen, bu ölümcül yemeğe kadar olan iki saatini, emir eriyle birlikte kıyafetini biraz olsun yamamaya çalışarak ve ayakkabılarındaki o perişan ipleri mürekkeple siyaha boyayarak geçirdi. Sonunda o korkunç an geldi çatı.

“Ömrümde kendimi hiç bu kadar rahatsız hissetmemiştim,” diye anlatmıştı Teğmen Robert. “Bu hanımlar onları korkutacağımı düşünüyorlardı, halbuki karşılarında tir tir titreyen bendim. Ayakkabılarıma bakıyor ve nasıl zarafet içinde yürüyeceğimi kestiremiyordum.” “Markiz del Dongo ise,” diye devam ediyordu, “güzelliğiyle âdeta ışık saçıyordu. Melek gibi tatlı bakan güzel gözlerini ve alımlı yüzünün hatlarını ortaya çıkartan o güzelim kumral saçlarını gördünüz. Odamda Leonardo da Vinci'nin bir Herodias resmi vardı, görseniz Markiz'in portresi sanırdınız. Tanrı yardımcım oldu da, onun bu olağanüstü güzelliğine kendimi kaptırıp kılık kıyafetimi unuttum. Son iki yıldır Cenova dağlarında çirkinlik ve sefaletten başka bir şey görmemiştim. Cesaretimi toplayarak hayranlığımı dile getirecek birkaç kelam edebildim.

“Ama iltifat alanında fazla oyalanamayacak kadar güçlüydü duy-

gularım. Bir yandan cümlelerimi toplarlarken bir yandan da boydan boya mermer kaplı yemek salonunda, o sırada bana şaşaa şahikası gibi gelen kıyafetleriyle on iki uşağı ve hizmetçiyi süzüyordum. Düşünün, heriflerin ayakkabıları hem sağlamdı hem de gümüş tokaları vardı. Kıyafetime, hatta belki de ayakkabılarıma dikilmiş aptal bakışlarını göz ucuyla görüyor, kalbim sıkışıyordu. Bir kelimeyle bunların hepsinin ödünü koparabilirdim. Ancak hanımları ürkütmeden onlara hadlerini nasıl bildirecektim? Öyle ya, sonradan bana yüzlerce kez söylediği gibi, Markiz kendisine biraz cesaret versin diye o sıra bulunduğu manastırdan görümcesini, sonradan güzeller güzeli Kontes Pietranera olacak Gina del Don-go'yu yanına getirtmişti. Hiç kimse saadet günlerinde bu kadın kadar neşeli ve dost canlısı olamazdı. Ama talihi tersine döndüğü zaman gösterdiği cesaret ve dirayeti de kimse sergileyemezdi.

“Gina o günlerde en fazla on üçünde olmalı, ancak on sekizindeymiş gibi görünüyordu. Malumunuz, hayat dolu ve açık sözlüydü, kıyafetim karşısında kakhahayı basmaktan o denli korkmuştu ki ağzına lokma koyamıyordu. Markiz ise tam tersine, beni zoraki iltifatlara boğuyordu, gözlerimdeki sabırsızlık emarelerini pekâlâ görüyordu. Salak bir halim vardı anlayacağımız, aşağılanmayı sineye çekiyordum, ki bunun bir Fransız için mümkün olmadığı söylenir. Sonunda gökten inme bir fikir aklımı başıma getirdi: Bu hanımlara çektiğim sefaleti, kafası çalışmayan ihtiyar generaller yüzünden iki yıldır tutulduğumuz Cenova dağlarında çektiğimiz sıkıntıları anlatmaya başladım. Bize o memlekette geçmeyen sikkeler ve günde yaklaşık yüz gram ekmek verdiklerini anlattım. Daha iki dakika konuşmamıştım ki iyi yürekli Markiz'in gözleri dolmuş, o Gina ciddiye gelmişti.

“Nasıl olur Teğmen,’ diyordu bana, ‘yüz gramcık mı?’

“Evet matmazel, buna karşılık haftada üç gün ekmek dağıtılmıyordu ve evlerinde kaldığımız köylüler bizden daha fakir olduğu için ekmeğimizin bir kısmını onlara veriyorduk.’

“Masadan kalktığımızda, salonun kapısına kadar Markiz'in koluna girdim, sonra çabucak geri gelerek cebimdeki son altı franklık sikkelyi masada bana servis yapan uşağı verdim. Oysa ne hayallerim vardı onunla ilgili.”

Teğmen Robert anlatmaya devam ediyordu: “Bir hafta sonra, Fransızların kimseyi giyotine göndermedikleri artık iyice anlaşılınca, Marki del Dongo Como Gölü’nün kıyısındaki Grianta Şatosu’ndan geri döndü. Ordu yaklaşırken, güzeller güzeli gencecik karısıyla kız kardeşini savaşın olasılıklarına terk edip kahramanca buraya sığınmıştı. Bu adamın bize duyduğu nefret, beslediği korkuya eşitti; yani sınırsızdı. Bana iltifat ederken o etine dolgun, renksiz ve yobaz suratını görmek çok eğlenceliydi. Marki’nin Milano’ya dönüşünün ertesi günü, altı milyonluk savaş vergisinden benim payıma düşen yaklaşık üç metre kumaşla iki yüz frankı aldım. Böylelikle üstüme başıma bir şeyler alıp bu hanımların kavalyesi oldum. Ne de olsa balolar başlıyordu.”

Teğmen Robert’in hikâyesi neredeyse tüm Fransızların hikâyesiydi. İnsanlar bu yiğit askerlerin sefaletiyle dalga geçmek yerine onlara acımış, onları sevmişti.

Bu beklenmedik saadet ve sarhoşluk dönemi ancak iki sene sürdü; çılgınlık o denli alıp başını gitti, o kadar yaygınlaştı ki, şu tarihi ve derin sözü kullanmadan tarif edebilmem mümkün değil: Bu millet yüz yıldır sıkıntıdan pathiyor olmalıydı.

Güney ülkelerinin doğasında olan sefahat düşkünlüğü, bir zamanlar Milano’nun meşhur dükleri olan Viscontilerin ve Sforzaların saraylarında hüküm sürmüştü. Ancak 1624 yılında İspanyolların Milano’yu ele geçirmesinden, hem de asık suratlı, kuşkucu, birbirli ve daima isyan çıkacağından korkan hükümdarlar olarak ele geçirmesinden sonra bu neşe ortadan kaybolmuştu. Hükümdarlarının âdetlerini benimseyen halk da, yaşadığı anın tadını çıkarmak yerine, en ufak bir hakaret karşısında bıçağına sarılıp intikam almaktan başka şey düşünmez olmuştu.

Çılgınca eğlence, neşe ve sefahat, bütün kederli ya da sadece makul duyguyu unutma hali o noktaya gelmişti ki, Fransızların Milano’ya girdikleri 15 Mayıs 1796’dan Cassano Muharebesi’yle Milano’dan kovuldukları 1799 Nisanı’na dek geçen sürede surat asmayı bırakıp para kazanmayı unutan nice ihtiyar milyoner tüccar, nice ihtiyar tefeci, nice ihtiyar noter görülmüştü.

Bu yaygın neşe ve herkesteki coşma hali karşısında surat asmak için kırsaldaki şatolarına çekilen yüksek soylu sınıfa mensup bir-

kaç aile yok değildi. Şurası da bir gerçek ki, Fransız ordusu için toplanan savaş vergisi dağıtılırken, bu zengin asilzadelere menfi ayrımcılık uygulanmıştı.

Bu kadar neşeden gına getiren Marki del Dongo, Como Gölü'nün ötesindeki görkemli Grianta Şatosu'na kendini ilk atanlardandı. Hanımlar da buraya Teğmen Robert'i getirdiler. Bu heybetli gölün yüz elli ayak yukarısındaki bir yaylada, belki de eşsiz bir konumdan gölün büyük bir kısmını gören bu şato daha önce bir kaleydi. Şatonun her tarafında ailenin armalarıyla süslü mermerlerden de anlaşılacağı gibi, Dongo ailesi burayı 15. yüzyılda inşa ettirmişti; açılır kapanır köprülerini ve içlerinde su olmasa da derin hendeklerini hâlâ görebiliyordunuz; ancak seksen ayak yüksekliğinde ve altı ayak genişliğindeki duvarlarıyla şato ani saldırılara karşı güvenliydi, kuşkucu Marki için çok kıymetli olmasının nedeni buydu. Etrafında, küfürden başka laf söylemediğine göre büyük ihtimalle sadakatlerinden şüphe etmediği yirmi beş-otuz uşağıyla, burada Milano'da olduğundan daha az korkuyordu.

Bu korku büsbütün yersiz değildi. Avusturyalıların Grianta'dan üç fersah uzaktaki İsviçre sınırına yerleştirdiği bir casusla, savaş meydanında esir düşen askerlerin kaçırılması konusunda boyuna yazışmaktaydı; Fransız generaller bunu ciddiye alabilirlerdi.

Marki genç karısını Milano'da bırakmıştı: Kadın orada aile işlerini idare ediyordu; yörenin diliyle *casa del Dongo*'ya dayatılan savaş vergilerine karşı durmak onu göreviydi. Vergiyi azaltmanın yollarını arıyor, bu yüzden de kamu hizmetleri kabul etmiş asilzadelere ve hatta soylu olmadıkları halde nüfuz sahibi olan bazı kimselerle görüşmek zorunda kalıyordu. Bu ailede önemli bir olay yaşandı. Marki, küçük kız kardeşi Gina'ya son derece soylu bir aileye mensup ve çok zengin bir adamla bir evlilik ayarladı. Fakat adam saçına pudra sürüyordu, öyle olunca, Gina kapıda onu kahkahalarla karşılıyordu. Kısa bir süre sonra da gidip Kont Pietranera'yla evlenmek gibi bir çılgınlık yaptı. Gerçi Kont tam bir beyefendi ve fevkalade yakışıklı bir adamdı ancak babadan oğula sıfırı tüketmişti; daha da beteri, yeni fikirlerin hararetle bir savunucusuydu. Pietranera İtalyan lejyonunda asteğmendiydi, bu da Marki'nin umutsuzluğunu daha da perçinliyordu.